

BLUERERET

NO. 8 - NOVEMBER 1978 DEN NORSKE FN-KONTINGENT I LIBANON

Tiden har alltid vært for knapp HOVEDTILLITSMANN WENDELBO MED ALLSIDIG BAKGRUNN

Sambandstroppens, stabskompaniets og NORBATT's tillitsmann er en og samme person, nemlig Hans Svein Urdahl Wendelbo. Sine bare 29 år til tross har han vært omkring i verden, til sjøs, studert, og kanskje fått adskillig mer ut av livet hittil enn mange av oss andre. Dialekten er vanskelig å plassere, med innslag av bergensk, sunnfjordsk og trøndersk.

Ikke så unaturlig, kanskje, ettersom han er født i Bergen, vokste opp i Solund i

Sogn, feiste til sjøs, kom hjem og fortsatte på skole i Jølster. Apropos sjøen, så innrømmer han gjerne sin brøde da han måtte forfalske sine papirer for å kunne reise ut. Det ble nemlig innført en lavalder på 16 år da han første gangen reiste ut. Bestemmelsen ble iverksatt bare noen dager før han skulle reise, men slike bestemmelser er jo til for å brytes, som han selv sier.

Efterat han hadde tatt framhaldsskole og realskole, reiste unge Wendelbo verden rundt. Han ville tydeligvis se mest mulig. Dels som tramp, dels som tilfeldig arbeidende og dels som student. I USA leste han blant annet internasjonal politikk ved et universitet, og denne interessen har han hatt like opp til idag.

— Men so fekk eg vitet tilbake, reiste heim og tok artium som privatist. Deretter leste jeg pedagogikk og tok mellomfagseksamen ved Universitetet i Trondheim. Så var jeg lærer i to år, før jeg gikk inn i Marinen, sier Wendelbo, som nödig innrømmer sine tjuverm-tendenser. Dog kan det ikke stikkes under en stol at han har litt av en rekord på den sektoren, uten at det er mukig å få vite hva rekorden består i.

Efter pliktjenesten gikk Wendelbo tilbake til universitetet, denne gang for å lese engelsk. Også dette studium endte med en mellomfagseksamen, denne gang med amerikansk politikk som emne. Studiene fortsatte med filosofi i Trondheim, statistikk i Bergen, så tilbake til Trondheim for politisk historie, som han fremdeles holder på med.

— For tiden holder jeg på med en avhandling om

Midt-Osten. Jeg har ennå ikke bestemt om det skal bli en hovedfagoppgave eller magisteroppgave. Men jeg hadde vært ferlig med den til våren, dersom jeg ikke hadde reist ned hit. Jeg leser for övrig både i Oslo og Trondheim, ettersom oppgaven delvis kommer inn på FN-forhold og Trondheim er vårt eneste FN-universitet, mens de deler som har med statsvidenskap å gjøre må leses i Oslo.

— Nå er du i NORBATT for å utdype dine kunnskaper?

— Det er ikke årsaken til at jeg reiste, men det er jo innlysende at det er interessant og artig å oppleve i praksis hva jeg tidligere bare har hatt teoretiske kunnskaper om.

Med dette rullebladet skulle det ikke være meget å få tid til i fritiden, skulle man tro. Men se der tar man feil. Listen over meritter innen fritidssektoren er nesten like lang som den karrieremessige.

I sine unge (!) år drev Wendelbo med tegning og journalistikk på hobbybasis. Det er vel tvilsomt om han ville komme inn under amotörreglene overalt, ettersom han gjorde penger på denne hobbyen. Fra han var åtte til han var tolv år gammel hadde han nesten hver eneste lördag en egen fortelling i Bergens Tidendes barneside. Fortellingen var illustrert av författeren, og lönnen for strevet var 25 kroner hver uke.

— Det var jo mange penger for en liten tass som meg, kommenterer han selv. Den journalistiske karrieren fortsatte da han var ute og så seg om i verden. Han skrev flere artikler for et av de norske ukebladene. Siden har det blitt forskjellige

artikler i flere publikasjoner, særlig kronikker 0.1. som omhandler utenrikspolitiske spørsmål.

På si' driver Wendelbo også som "hushai", i Jölster som han selv humoristisk uttrykker det. Som enebarn med foreldre som døde tidlig, arvet han noen hus, som han nå leier ut til beboelse. Endelig er han i ferd med å anlegge et större camping- og konferansesenter på Roros. Riktignok ikke alene, og heller ikke med tanke på å drive det selv. Det skal være såpass stort anlegg at driften kan settes bort til andre. Det første spadstikk skal settes i jorden en gang til våren, og i anledning av anlegget har Wendelbo forhandlet med Distriktenes Utbyggingsfond lån og annen hjelp.

— Tiden har alltid vært knapp, sier Wendelbo til stadighet, og det er vel forståelig, når man tenker på at han i tillegg også er i ivrig sportsmann. Det har nå tatt mer preg av mosjonsidrett, mens høydehopping ble lagt på hyllen da han hoppet sin egen høyde, 186 ca. Det var under en landsdelskamp mellom Trøndelag og det svenske Lappland. Langrenn er fremdeles en lidenskap, og Wendelbo har i mange år deltatt i Fjellredningstjenesten hver påske i fjelltraktene mellom Trøndelag og Lappland. Et utall av redningsaksjoner har han vært med på.

— I Marinen var Wendelbo hovedtillitsmann, og den innsatsen satte også spor.

— Riktignok var det ganske vanskelig å være tillitsmann da. Den største — og forsåvidt den eneste store — sak vi klarte å få gjennom, var den tredje gratis permisjonsreise. Wendelbo var egentlig i velferden i Marinen, men ikke bare det:

— Eftersom jeg var stasjonert i Kristiansand ved Odderöya Fort og de ofte manglet kanonskyttere der, opererte jeg som kanonskytter på si' i tillegg til velferdsjobben.

Vi har med andre ord fått en tillitsmann som har litt erfaring i

jobben, noe som kanskje kan komme til nytte siden. Selv mener Wendelbo at det er vanskelig å komme med noen programmerklæring, eller konkrete prosjekter som kan være aktuelle å ta opp.

— Vi som er tillitsmenn skal representere alle soldater, og forsøke å finne frem til saker som tilgodeser flest mulig av de krav og ønsker soldatene har. Det har jo vært stilt spørsmål om hvilken ordening vi skulle legge oss på i Sör-Libanon. Til tross for åpenbare forskjeller fra soldatlivet hjemme, har vi funnet det riktig å fortsette med samme tillitsmannsordning som i Norge, slik NORBATT I gjorde. Det kan likevel være sannsynlig at vi må komme frem til visse tillemplinger om en tid, ettersom situasjonen her nede er vesensforskjellig fra den soldatene har i Norge, sier Hans Wendelbo til slutt.

NY NORCO

— Jeg har to hatter, men den største er UNIFILs, sier oberst Martin Vadset (48). Han er baade NORCO — eldste norske offiser i området — og stabsjef (DCOS) i UNIFIL HQ. Han ankom Beirut den 3. oktober da oljefflammer og roeyk og kanontorden preget byen.

Vadset har vært NK ved FDI 4-IR 4, som setter opp norske FN-styrker. Han kjenner saaledes den siden av vaar "mission". — De som har vært foer oss her har gjort en fenomenal jobb.

Martin Vadset er sunnmoering fra Skodje, for övrig fra nabogaarden, til der postmester Leif Digernes kommer fra.

de teller granatskudd

Observasjonsposten på Kham, like ovenfor den utbombede og fraflyttet byen Kham, er en populær stasjon. Den bemannes på omgang mellom kompaniene i NORBATT, og da vi var på besøk var det mannskaper fra det tidligere Kp II. Begge de to observatørene, Truls Nyland fra Jessheim og Asbjørn Meistad fra Eidsvåg i Romsdal, inngår for øvrig i NORBATT II, men nå i Kp A.

Da vi besøkte OP Kham hadde de to vært der halve tiden, nemlig en uke. De synes begge at denne tjenesten er fin, selv om det var første gangen de hadde slik tjeneste.

– Det var hektisk de første dagene, vi skulle følge med i artilleriduellene mellom partene. Eftersom det smalt i ett sett, hadde vi snaut nok tid til å koke kaffe. sier de to.

– Apropos kaffe og mat. Hvordan foregår matlaging?

– Vi holder vår egen husholdning, det vil si at vi får forsyninger fra Ebel Es Saqi, og matlagingen skifter vi på, sier Asbjørn Meistad, som den dagen vi var på besøk sto for maten. Kaffen var i alle fall utmerket nok for oss.

– Faktisk synes jeg det blir

OP Kham med mannskapene (fra høyre) Truls Nymo, Jessheim og Asbjørn Meistad, Eidsvåg i Romsdal. Til venstre står Svein Jæger, Stabskompaniet NORBATT II, som var innom med proviant til mannskapene.

bedre matstell når vi selv får bestemme hva vi skal ha til middag, mener Truls Nyland.

På OP-tjeneste får man ikke bære våpen eller ha våpen på posten. Det kan nok enkelte ganger gi en viss utrygghetsfølelse.

– Vi føler oss nok litt utrygge uten våpen. En av de første kveldene hørte vi

skuddsalver like ved posten umiddelbart etter at vi hadde lagt oss. Riktignok var det ikke oss de skjøt mot, men vi følte oss ikke særlig vel tilpass, forsvarsløse som vi var.

– Hvordan er tjenesten ellers, dere har jo ikke stort område dere kan bevege dere på?

– Nei, det er bare det lille

inngjerdede området like ved posten som er mineklarert, og vi hverken vil eller får lov til å gå utenfor. Ellers er tjenesten utmerket, vi kunne faktisk godt tenke oss mer av samme slag, sier Truls Nyland. Asbjørn Meistad stemmer i, og mener at tre uker i slengen ville være passende.

Kontakten med omverden skjer via radiosamband. Tre ganger daglig rapporterer de til UNIFILs hovedkvarter i Naqoura, og intretter noe ekstra, kaller man på egen hånd opp hovedkvarteret. En gang i uken kommer forsyninger fra Ebel Es Saqi, men det hender ofte at noen tar ekstraturer innimellom. Posten kommer sammen med forsyningene.

Foruten disse rutinebesøkene, kommer også amerikanere – som tidligere bemannet OP Kham, på besøk. Andre fra Naqoura har vært innom på inspeksjon, og for han overtok, var også bataljonsjefen, oberst Hunstad, innom og hilste på.

Stort sette hadde Truls Nyland og Asbjørn Meistad besøk hver eneste dag mens de bemannet OP Kham, så deisom man søker ensomhet (for ikke å si tosomhet) er det ikke sikkert OP-tjenesten er det rette sted.

Fidji sjarmmerer oss alle

10. oktober i år var det 8 år siden Fidji ble selvstendig. Dagen er med andre ord deres 17. mai; og dagen ga rom for

deres medalje-parade, en av dem som vil bli husket fra tiden i UNIFIL for alle dem som fikk være til stede.

De 450 mann som kom den to døgn lange flytur fra Stillehavs arkipelagen kom temmelig tomhendte til Soer

Libanon. Vaapen og et antrekk var imidlertid ikke det dårligste utgangspunkt. General Erskine, Force Commander, berømmet dem under medalje-paraden som en av de aller beste bataljoner. De vinner alles hjerter ved sitt smittende gode humør, deres avvepnende spirit er mange sjarmert av.

De er en liten nasjon, paa 600 000 en av de minste i verden. Under nesten hundre års kolonistyre er de i veldig mange sammenheng lik britene, men de har noe mye mer. De består av mange folk og religioner fordelt paa 300 oeyer.

Som sjefen ogsaa hans svenne. Oberstloeytnant Nalatakai, bataljonssjefen er en sjelden tiltalende mann og en sterk personlighet. Han hadde ikke glemt Libanon og libaneserne den 10.10. i Qana. Muctarer fra alle landsbyene i Fidji-land var der.

Nasjonale seremonier med kranser og skjoert ble fremfoert, og fra en stor bolle drakk VIPer og de selv en sevjeaktig saft til styrke og samhold. Det lille Fidji har mye aa laere oss.

LA 7 CM - OSCAR DELTA 5

Det er fenrik Fridtjof Murbergs kallesignal, eller signatur. Leirmesteren i NORMEDCOY er radioamatoer. Han har bragt med seg en 200 watt sender. Hjemme i Hammerfest er han sivilforsvarsforsvarsbetjent. Utveksler budskap baade med Australia og New Zealand.

Vi delte telt med Murberg i Naqoura. Til tross for at den 12 meter hoeye antennen laa nede, fanget han opp Japan. Naar han selv gikk ut paa noekkel, meldte hele Europa seg. OD 5 - radioamatoerer fra Libanon - er nemlig "sjelden vare paa lufta"

PREST I NORMEDCOY OGSÅ FOR NIGERIANERE

Presten i NORMEDCOY holder søndagene gudstjeneste i Naqoura og i Tibnin, men mellom disse to, avvikler han ofte en gudstjeneste også for nigerianerne i området, etter at disse anmodet om dette. Major S H Smebye avvikler Bibel-turer Mandag og Tirsdag. Onsdag er det studiegruppe, som presten leder.

Fagfolk og fint fellesskap i Tibnin

NORMEDCOY i Tibnin er preget av fagfolk og fint fellesskap. - Vi er selvhjulpne paa alle maater, kanskje fordi vi er folk som dekker over de fleste fag, og vi er vant til aa jobbe med hendene, sier Per Bakke fra Kongsberg og Arne Enge fra Jessheim. Begge er i

reparasjonstroppen.

De bor bra under den store korsfarerborgen. Tibnin som ligger paa ca 700 m oh har til dels flotte hus - sommerresidenser for folk fra Beirut. Bor gjoer de to og to paa rommene der vi var innom, og til tross for

at de "griser noe graadig" disse verkstedfolkene er det rent og fint i kvarterene.

De ligger midt i Irish batt og forsaavidt nesten midt i hele UNIFIL-omraadet. Dagen foer vi besøkte dem - en loerdag - var

to aggregater roeket i Fidji. Det var en Scandia Vabis - modell og vi var kjent med saken, sier Bakke, som har sagbruk hjemme paa Kongsberg. Ellers er jo reservedelsituasjonen litt av et problem. Vogner og materiell kommer fra baade oest og vest.

Standardiseringen mangler.

Det er felles spisesal og fint milje. En rekapitulat vi traff var ikke helt fornøyd med tingenes tilstand. Det er ofte noe rekapitulanter kan ha felles. Nye kontingenter bringer nye regler og nye situasjoner. - Det var for oevrig fryktelig nedslitt materiellet, vært eget, sier Bakke. - Ja jeg vil nesten karakterisere det som darlig-vedlikeholdt. Alle tre kranvognene måtte gjennomgaa betydelige reparasjoner foer de var saerlig brukbare. - Jeg skal ikke si hvilken avdeling, men det er eksempler paa at aggregater har gaatt 4000 timer uten annet enn paafyll av drivstoff og olje.

Didrika er eneste kvinnelig innslag. Hun er oppkalt etter forrige sjefen, oberstloeytnant Didriksen. Donkey Didrika er alles kjeledegg.

KOMPANISJEF HANS BANGSTAD: HAPER DE FINE DISIPLINÆRE FORHOLDENE KAN FORTSETTE

— Til tross for at jeg har tidligere erfaring fra Midt-Osten, er Libanon noe helt nytt. Jeg var i Gaza for den norske FN-styrken der, i 1962-63, men forholdene da og nå kan ikke sammenlignes. Før jeg reist hit ned, forsøkte jeg å danne meg et bilde av forholdene på bakgrunn av de opplysningene jeg fikk. Allikevel ble det ikke det riktige bildet, sier major Hans Bangstad, sjef for kp B.

— Har erfaringene vært mer positive eller negative enn forventningene?

— De har vært anderledes. Av det positive som jeg ikke hadde vendet er forholdet til sivilbefolkningen her i Rachaiya el Fouckhar. Folkene her nede viser at de setter pris på vårt nærvær. Siden mai måned er befolkningen i denne sterkt raserte byen blitt tredoblet, slik at det nå er 150 fastboende her. Stadig kommer flere tilbake fra Beirut og andre steder.

Kp B er for øvrig i full gang med å forbedre boligene for vinter og regntid. Dette må gjøres på si' ettersom de menige er svært belastet med vakt- og OP-tjeneste.

— Jeg synes for øvrig at sivilistene fra Norge har hatt lett for å omstille seg. De eldre karene synes ikke å ha noen problemer ned den noe

forenklete form for disiplin vi har her nede. I det hele tatt har vi ikke hatt disiplinære problemer, og jeg håper at disse gode forholdene kan fortsette.

— Dere har mange boende i telt?

— Hele 1. tropp bor i telt,

foruten et lag fra 2. tropp. Vi forsøker å la telboingen i 2. tropp rullere mellom lagene. De som bor i hus arbeider for å gjøre disse bedre. Alle hull som er skutt skall mures igjen. Dører og vinduer skal settes inn, og vi forsøker å lage til vaskerom i alle hus. I det hele tatt satser vi på å gjøre alt som er praktisk

gjennomførbart for å gjøre det komfortabelt og hygienisk. Sanitaeroppbelegget i byen har vært bra, og det meste av røroppbelegget synes inntakt. Men selvfølgelig er mye av toalettskåler og vasker knust. Det er også for øyeblikket uklart om vi klarer å legge inn vann, sier major Bangstad, som ikke tror mannskapene har særlige fritidsproblemer.

— Med så mye vakter som vi har, må siesta og annen fritid i stor grad brukes til rengjøring av tøy og jobbing i huset. Når man så skal ha søvn og 8 — 10 timers vakttjeneste, tror jeg ikke mange har fritidsproblemer

Om selve byen Rachaiya el Fouckhar, sier major Bangstad, at det tydeligvis har vært god økonomi blant enkelte av dem som bodde her.

— Endel av husene har hatt meget høyt standard, mens andre nok har vært i en elendig forfatning. Kompanikontorene ligger i et hus som visstnok har tilhørt borgermesteren, og standarden her er tildels høyere enn hva som er vanlig i Norge. Vi setter istand så langt midlene og tiden tillater oss å gjøre det, og heldigvis har vi ennå ikke hatt tilfeller der de tidligere beboerne har forlangt husene tilbake etter istandsetting, sier major Bangstad.

Kp-tillitsmann Ole-Fredrik Lynum, Kp B: Fra buekorps i Bergen til FN-tjenesten i Libanon

Bergenserne fornekter seg ikke. Det viktigste Ole-Fredrik Lynum fremhever om seg selv, er at han har gått i Dræggens Buekorps i Bergen.

— A våg no ikke å påstå noe annet enn at Dræggens Buekorps er det ældste i Bergen, tordner tillitsmannen.

Vi har ikke saklig grunn til å motsi unge Lynum, så vi lar det

være. 123 år er da også en anseelig alder på det saerbergenske fenomen buekorpsene er. Vi våger oss heller ikke inn på en diskusjon om denne type bevegelsers eksistensberettigelse, for ikke å snakke om muligheten til å få jenter inn i de tradisjonsrike gutteklubbene. Fra vår tidligere jobb i buekorpsenes hofforgan i

Bergen, vet vi at Nordnes Battallion er best, men denne opplysningen tør vi ikke å fremkomme med i vår samtale med tillitsmann Lynum. Egentlig var det også helt andre spørsmål vi vill snakke med ham om, nemlig forholdene for tillitsmannen.

— Foreløpig har vi vært litt avventende. Vi vil se an de utspill som kommer. I bataljonen har vi bare hatt ett hovedtillitsmannsmøte. En rekke mindre spørsmål er ordnet underveis uten at det har vært nødvendig å lage saker om det.

Når det gjelder velferdsbudsjettet, tror jeg det er bred enighet om å kutte ut omkostningene på hyggekveldene og heller bruke mer penger på småturer til rekreasjon. Vi reagerer også på at ikke idrettsoffiser og prest har egne budsjetter, men at vi tydeligvis skal bruke av våre velferdspenger også til slike formål. Et annet vesentlig spørsmål for oss er driften av kantine og PX. Både driften og vareutvalget har vært for dårlig for oss ute i kompaniene, for ikke å snakke

om de troppene som ligger litt fjernt fra kp-kontorene. Dessuten synes det som om prisene har øket nesten ukontrollert i været. De av våre mennskaper som er ute i OP-tjeneste ønsker egne utsalg og alle disse spørsmålene må finne en løsning på.

Som tillitsmann har jeg også fått en god del arbeide med opplegg, gjennomføring og fordeling av bade- og handleturene, sier Lynum, som ellers gir honnør både til kompanisjef og befal for samarbeidsvilje i forbindelse med tillitsmannsarbeidet.

— Jeg er opptatt av at tillitsmannsordningen også må fungere ut i våre ytterste ledd. Det betyr at troppstillitsmennene må engasjeres ut over møtene i kompanitillitsmannsutvalget.

Ole-Fredrik Lynum skulle ellers ha gode forutsetninger for sitt verv som tillitsmann. Han har tidligere vært tillitsmann under førstegangstjensten, og har siden som befal, kvartermester III i Sjøforsvaret, sittet "på den andre siden" av bordet.

— Jeg tror det er svært nyttig for en tillitsmann også å vite om befalets situasjon, og dermed få innblikk i både de sterke og svake sider ved tjenesten og tillitsmannsordningen, sier Ole-Fredrik Lynum.

Black Lady, en nykomling i kp B

Kp B's 2. tropp har fått en tilvekst siden troppen dro fra Oslo. Det er en nydelig hest – en hoppe på nesten tre og et halvt år. Etter overdragelsen ble hesten vasket ren både her og der, og vaskeplassen var den samme som for andre kjøretøy. Ikke uten en viss skepsis ga kompanisjefen sin tillatelse til dette, dog under forutsetning av at man ikke brukte mer vann enn på andre kjøretøy.

Hesten ble øyeblikkelig det store samtaleemnet i hele kp B, og da selvfølgelig navnespørsmålet. Når man først skvettet vann på hesten falt det naturlig å finne et navn. "Black Lady" kom tidlig i forslag, hvorpå en fulgte opp med "Black Label". Etter mye diskusjon frem og tilbake ble man likevel stående ved at "Black Lady" var mest passende.

Til tross for en viss nervøsitet, hvis årsaker ble livlig omtalt både av forståelsegpaere og andre, syntes det som om hoppen snart fant seg vel tilrette blant alle mannfolkene. Med tre av menneskene som tidligere tjenestegjørende i klövkompaniet,

skulle vel også kp B's 2. tropp være blant de best egnede til å ta hånd om hesten.

Den første rideturen ble derimot ikke særlig vellykket, om man da ikke tilfeldigvis var tilskuere. Da hesten først fikk farten opp, og det skjedde ganske umiddelbart etter at rytteren var kommet seg opp i sadelen, var "Black Lady" nesten ikke til å stoppe. Den arme ridder, fenrik Hans Gjerberg, klarte riktig nok å holde seg fast, men hjelmen forsvant ganske tidlig. Hest med rytter raste gjennom søppelplass, forbi tropps- og kp.ko, rundt 2. tropps hus og kom nesten ut av veien. Derpå fortsatte det ville rittet enda noen hundre meter inntil hesten roet seg såpass ned at den kunne leies tilbake.

Av en eller annen merkelig grunn var det ingen andre som prøvde seg som rytter den dagen.

La oss til slutt legge til at det vakre dyr ble innkjøpt for 480 US \$, gjennom innsamling i troppen. Det ble 12 \$ pr. person. "Black Lady" inngår i 2. tropps styrkemelding hver eneste dag.

Julepost til Norge:

Pakkepost må innleveres innen 20/11. Brevpost (inkl. jule-Kort) må innleveres innen 10/12. Lever posten i god tid, da unngår du kø.

L. Digernes
Kaptein/postmester

Takk fra IRISH Batt

Etter trafikkulykken i nærheten av Metulla, hvor en jeep fra Irish batt veltet og tok fyr og der en skadet mann ble behandlet av Santr/Norbatt, har Norbatt mottatt en hilsen fra sjef Irish batt. Han setter stor pris på hjelpen som er i "the best tradition of Norwegian concern for injured personel".

KRUKKENES BY

Leirkrukker i forskjellig størrelser, hvorav den største har FN's emblem på siden. I

bakgrunnen et berg av krukker som tilbys norske FN-soldater for en dollar eller to pr. stykk

Rachaiya el Foukhar, som betyr Rachaiya ved leire-feltene, kalles også "Krukkenes by". Årsaken er selvfølgelig den store produksjonen av krukker. Som finner sted i denne byen, der kp B har sitt hovedkvarter.

Det er stort sett menn som står for produksjonen, og det lages krukker hele sommeren. Vinteren er tydeligvis den store salgstiden, og lagerne er ganske store på denne tiden av året.

En litt original utgave av the- eller kaffekrukke hadde svært mange tuter. Det var for å drikke "vennskapskaffe" eller "vennskapsthe". Hver person rundt bordet drikker ut sin egen tut, og kannen går rundt fra mann til mann.

Nesten samtlige fra NORBATT i som var i byen kjøpte en krukke med seg hjem som et minne om oppholdet her. Når man ser krukken, er det ikke vanskelig å forstå at mange nordmenn finner det pengene og bryet verdt å kjøpe en slik krukke med seg hjem.

For å være helt i pakt med tiden har flere av krukkekjerner malt FN's emblem på krukken. Det finnes mange utgaver av størrelser, fasonger og farver, men felles for alle er at de er praktiske, med ekte naturfarver og et sikkert håndlag.

Vi håper å kunne komme tilbake med en fyldigere reportasje i et senere nummer.

KOKKER I TIBNIN

Kokker er viktige, også i Tibnin. A. Sund og V. Hyllander utenfor kjøkkenet.

TORE MYKLEBUST

Den forrige sykehustrop-sjefen i NORMEDCOY, var å finne på bilde på side 7 i vårt

Norbatt til TYR

48 mann fra No batts kompanier overtok vaktholdet i Tyr. fra 18. til 31. oktober. Kaptein Th Hansen var sjef for styrken som lå i Tyr|barracks

forrige nummer. Det var laget en egen bildetekst om Tore, som nå er hjemme i sin jobb i "Trygg trafikk". Da vi sto med stearinlys under strømutkoblingen i Beirut og korrigerte sidene, klarte vi dessverre å riste teksten. Selv kjenner redaktøren Tore fra langt tilbake i HV og Røde Kors-sammenheng, og mange gjør nok det, men vi vil likevel litt på etterskudd presentere han med noen linjer.

Doctore også for sivilbefolkningen

“Doctore” Inge Mohrsen på besök hos en kvinne som har fått en sterk form for jalla-mage. Det eneste som hjelper er å tømme kroppen for all mat, for på den måten å få ut det som kan ha forårsaket infeksjonen.

– Doctore, Doctore! Can you see my mother? She is very sick, roper småbarn til

sanitetsmann Inge Mohrsen, kp B, 3. tropp straks han viser seg utenfor forlegningen i Kafer

Chouba. Da er det ingen vei utenom. For de iherdige små og voksne vet at Inge Mohrsen ikke kan si nei.

– Det viser seg at selv småskader, som for eksempel sår på hender og i ansiktet, blir langt verre på grunn av den dårlige hygieniske standard vi ser her oppe, sier Mohrsen, som ikke har tall på alle de mennesker han tok seg av de to første ukene han var der.

– Det går lett verk i småsår, og da blir det straks mer omfattende behandling, foruten at det tar lenger tid å lege sårene. Mange bruker løk til å trekke ut verken med, noe som igjen fører til at sårflatene ikke gror sammen. Min viktigste oppgave er å rense sårene, legge på en plasterlapp og foreskrive mye vasking. Når de voksne forlanger medisin i tillegg, er jeg nødt til å gi dem saltabletter. Det gjør i alle fall ingen skade, men det kan tilföre kroppen salter for å kompensere for svettingen.

– Er det forekommet alvorlige sykdommer?

– Ja, og det er jeg ikke istand til å gjøre så meget med. Jeg står i kontakt med sykestuen i Ebl Es Saqi, og noen tas med dit når vi har plass i bilen. Der har vi jo kynding personell.

– Språkvanskene for en

“distriktslege” er vel store?

– Det er utrolig hva barnene har lært seg av engelsk i den tiden vi har vært her. Dessuten klarer jeg å plukke opp de viktigste arabiske ordene som hallo, takk, adjö, idag, imorgen foruten tallene opp til ti. Senere håper jeg det skal bli mer.

– Det blir meget the-drikking?

– Ja, det forekommer ikke at man slipper unna den obligatoriske the-drikkingen etter “syke-besöket”. Ikke önsker jeg det heller. For det förste er theen god, dernest setter folket her tydelig pris på det lille vi kan gjøre for dem. Da må vi også tillate dem å gi uttrykk for sin vennlighet og takknemlighet. Det minste vi kan gjøre er å ta imot med takk, og vise dem respekt tilbake.

– Blir folk lett syke her?

– Vi har hatt tilfeller av samme sykdom som vi kaller “ja la-mave”. Den slår ofte meget sterkt ut blant de sivile, og arter seg både som diare, kvalme, oppkast, feber og slapphet. Jeg vet ikke årsaken, men det hele går over når maven er tömt for mat og feberen gir seg. Det er ikke til å legge skjul på at når folk får en tablett, så blir de forbausende fort friske, enten man befinner seg i Norge eller i Libanon, sier Inge Mohrsen.

Messeåpning på FN-dagen

Interrimsstyret (med i-off i spissen) gjorde en kjempejobb. Den nye befalsmessen i överbryen sto innvielsesklar på FN-dagen, 24. oktober. Hoytidelig åpning. Antrekk for förste gang. Oberst

Hunstad klippet minebånd. V-off assisterer. Taket er drapert med kamuflagenett fra NEP batt. Baren er holdt i nasjonale farger. TV på plass i en av sidesalongene.

Dette bildet er tatt onsdag 4. oktober. Det var den dagen Terje Reppen ble flyttet fra Hotel Dieu – der han ble operert

– til det amerikanske sykehus i Beirut. Samme dag dro hans kone Maren og svigerfaren Tore Oppheim tilbake til Norge med

Herculesen. De to er t v på bildet. Til høyre sykehussjefen, oberstlöjtnant Bjarne Ranheim og den norske sanitetsjefen ved UNIFIL HQ, oberst J O Aarnes.

AKHIYA BRIDGE

Over Litani er gjenstand for stor ferdsel. Det er Iran batt som står i dette området i nordvest og visiterer biler og trafikanter. En god del kalk, sement og sandlass passerer her. Da går iranerne opp på lasset og prodder. Vår medarbeider var nylig til stede sammen med Peter Phillipp fra tysk radio i Köln og Jacque Helle fra den fransktalende radio i Sveits. Begge er stasjonert i Jerusalem, og under besøk i UNIFIL var det Akhiya broen, Tyr by og Fidji batt de ville se.

OP med eselfrakt

Esel har man måttet ta i bruk for å frakte utstyr til og fra 4-13 A, der lag 1, tropp 3 i kp B har holdt hus. Den er for tiden under flytting et stykke lenger ned, fra den lille byen Kafer Chouba til nærmere Kafer Hamman litt lenger nede i dalen. Det er ikke med lett hjerte soldatene i lag 1 flytter. Årsaken er at man trives godt med teltboingen, og at man dessuten setter pris på det gode froholdet til lokalbefolkningen.

Det skulle da også bare mangle at man nødig vil gi slipp på muligheten til å kjøpe mat og drikke i tider da kantinesystem – et ikke fungerer tilfredsstillende, for ikke å snakke om den daglige lunch sombefolkningen serverer 3. tropp. – Vi får servering av både the og lefser om formiddagen, og

får dermed en hyggestund sammen med de fastboende, sier Fred Jarle Olsen og Morten Röd,

Fred Jarle Olsen Valnesfjord, på vakt i OP 4-13 A.

som ikke har noe å beklage seg over.

– Det er langt bedre

forhold mellom befal og menige her enn tilfellet var da vi trente på Trandum, for ikke å snakke om under førstegangstjenesten. Vi er for øvrig godt fornøyd med den informasjon vi får både fra befalet og gjennom tillitsmannen når det gjelder tjenesteforhold og velferd.

– Dere har omkring en kilometer vei gjennom ulendt terreng for å komme frem til posten. Har dette medført vanskeligheter?

– Ikke annet enn at man blir ikke så rent lite svett under marsjen. Når det gjelder det tyngre utstyret, tillot vi oss å leie esel for å få det fraktet hit. Det samme gjør vi når OP'en skal flyttes. Vi regner med å få pengene refundert, det dreier seg om en dollar for hver tur. For øvrig synes vi denne tjenesten er fin, og vi har ikke noe ønske om å bo i hus, eller komme nærmere bebyggelsen. Det eneste vi savner

er en skikkelig kantineordning. Fra kompanikontorene til oss er det dårlig og uregelmessig transport, kanskje bare en gang om dagen. Når man så er litt uheldig og kommer midt i siestaen, har det vist seg vanskelig å få tak i de varene vi skal ha. Allikevel regner vi med at disse problemene skyldes innkjøringsperioden, og at vi skal klare å løse dem underveis. Det må skje enten ved en bedre transportordning for oss, eller ved at det innføres fleksibel åpningstid på de forskjellige kontorene, sier Fred Jarle Olsen og Morten Röd. Når dette leses er antakelig OP'en flyttet adskillig lenger ned, og dette så ikke karene i lag 1 frem til med særlig glede. Blant annet fryktet de at insektene, som de er spart for såpass høyt over havet, skulle bli adskillig mer plagsomme "i lavlandet" ca. 1000 meter over havet.

handle- og badeturene fikk en fin start

Kp. B har allerede vært på sin første handletur til Damaskus og sin første badetur til Tiberias. Her er gjengen fotografert for avreise. Fra venstre Atle Solvang Stavanger, Oystein Wamstad, Asker, Dagfinn Nicolaisen, Brønnøysund, Helge Löland, Birkeland, Jan Aspheim, Bærum, Hallvard Klokkersund, Alesund, Rune Michaelsen, Drammen og Björn Nordbotten Namsskogan.

NOR MOV CON I BEIRUT TAR HAND OM OSS ALLE

Nor Mov Con er også en del av Den norske FN – styrken, og det er få som ikke på en eller annen måte kommer i kontakt med denne del av FN-styrken. Forkortelsen står nemlig for Norwegian Movement Control, og deres ansvarsområde er enhver befraktning av mannskaper og utstyr på militære flighter mellom Norge og Midtøsten. Under rotasjonen, da nesten hele styrken skulle skiftes ut var det noen harde dager for de få som hadde ansvaret for at alle kom frem til riktig tid, at bagasjen ble riktig lastet inn, og at samarbeidet med de libanesiske flyplassmyndighetene gikk knirkefritt. Tilsammen har omkring 1.600 mann passert Beirut flyplass under rotasjonen, og mellom 50 og 60 tonn bagasje har fulgt med. Nor Mov Con hadde riktignok dobbel styrke under rotasjonen, ettersom både påtroppende og avtroppende mannskaper deltok, tilsammen 5 mann. I tillegg kom en mann utlånt fra tilsvarende jobb i Tel

Aviv. Men det har blitt en 12 timers arbeidsdag for dem som deltatt, og siesta har det ikke vært snakk om å kunne ta. Dersom noe ikke klaffet slik det skulle, ble arbeidsdagen tilsvarende forlenget.

– Men utenom rotasjonen går alt meget lettere. Da har vi i regelmessig en Hercules pr. uke fra Norge. I tillegg betjener vi to FN-flighter pr. uke. De går i rute mellom Kypros, Jerusalem og Beirut. Dessuten har den norske helikoptervingen omkring ti anløp pr. uke på Beirut flyplass, så vi blir ikke arbeidsledige selv om rotasjonen nå er slutt, sier den nye lederen for Nor Mov Con, kaptein Leif Smerud.

Korporal Rune Hylander er glad for å kunne dra hjem. Han har vært med på å lempe nesten 60 tonn utstyr minst én gang, ettersom alt skal stues på paller for det settes inn i Hercules'en. Det tilsvarende gjelder for

utstyret som kommer ned, det må leses av pallene.

– I begynnelsen var boforholdene meget slette her nede. Vi bodde på "Hotell Gjennomtrekk", det vil si den halvferdige betongbygningen like ved oppstillingsplassen for våre fly.

Når bor vi på hotell like nord for flyplassen, så forholdene har bedret seg betydelig, sier Rune Hylander.

Helt farefritt har det ikke vært i Beirut. Flere ganger har manskapene ikke nådd frem til flyplassen på grunn av skyting og veisperringer.

Etterhvert har også Nor Mov Con kommet i orden, og samarbeidet med de libanesiske myndigheter ved flyplassen, Forsvaret hjemme, og med Midle East Airlines er det beste. FN har kontrakt med MEA, som sørger blant annet for maskinelt utstyr

til ombord – og ilandlasting av flyene.

De norske Hercules'ene som går tilbake til Norge er ikke alltid fullastet. Likevel er det vanskelig å få plass på disse flyene når permittenter skal reise hjem til Norge. Årsaken er – etter det Blue Beret får opplyst – at det ikke er klart hvor flyene skal når de drar fra Beirut. De kan like gjerne lande i England eller Luxembourg som på Gardermoen. Derfor må alle som skal hjem til Norge reise med sivile fly hjem.

Noen av dem som har slitt på Beirut flyplass under rotasjonen. Fra venstre påtroppende sjef, kaptein Leif Smerud, Brandbu!, sammen med avtroppende mannskaper korporal Rune Hylander, Oslo korporal Atle Pettersen, Tromsø, og avtroppende leder for Nor Mov Con, kaptein Asbjørn Benjaminsen, Bodø.

Hvem er hvem

blant major Grønnings personell i Opson. Ass er kaptein Yngve Jessen (38) fra Bn 1/Brig N på Setermoen. Han er yrkes. Det er også to av dem som går vakthavende, löytnant Halvor Steen (32) fra Hamar/HMKG og kaptein Ole Ostgaard (49) Trondheim/HV-12. Löytnant Ola

Sæther (44), opprinnelig kristiansunder, nå de siste år museumsdirektør i Bodø. Löytnant Teodor Solem (37) er fengselsbetjent fra Stjørdal og löytnant Per Odd Solberg (30) er adjunkt i Inderøy.

Asser er korp og hovedtil-

litsmann Hans Wendelbo – behøring presentert annet sted i denne avis – (29). Korp og lærer Sigbjørn Lindvall (30) Oslo. De me ige Erik Andersen (22) Bø i Vesterålen student og Magne Brakstad (20) industriarbeider fra Os.

Idrettsoffiser Ornulf

Samuelsen (36) er hjemme konsulent i Skøyteforbundet og bosatt i Hurum. Han er kaptein og har vært i samme stilling på Krigsskolen. På KS har også våpenoffiseren, löytnant Magne Söndena (34) en god del av sin bakgrunn.

